

Zkreslená realita

Námět filmu

Černobíle animovaný film noir s prvky hororu a pantomimy¹

Groteskní příběh se odehrává v nepřetržitém příšeří, což klade vysoké nároky na osvětlovače. *Zkreslená realita* je animovaná pomocí oživlých mechanických loutek.

Hlavní hrdina je mladík docela jistého věku, který se žíví jako kreslíř komiksových stripů pro noviny. Jmenuje se Rozrazil Štěp, což je informace sice základní, leč pro potřeby filmu zcela irrelevantní². Je držitelem omšelého novinářského průkazu, čehož notně využívá rozličnými manipulativními způsoby. Vybaven notesem Moleskine vkrádá se kupříkladu na tiskové konference, politické sjezdy a kongresy, kde vstřebává inspiraci a obrazový materiál pro své budoucí velkolepé encyklopedické dílo Barevný svět zvířat. Prozatím se věnuje zvířatům domácím, ve svém archivu má však i nejednoho politického dinosaura a filutu, který přežil kdejaký fištrónský meteorit.

Jednoho neblahého rána se náš hrdina dostaví na tiskovou konferenci, kterou svolal generál lidové armády, toho času na mateřském odpočinku, u příležitosti oznámení davům, že on a jeho drahá choť adoptovali novou štětku do záchodu. Z nejasných pohnutek ji pojmenovali Gerta. Přestože chtěli někteří přítomní novináři protestovat, dotazy, natož pak projevy nesouhlasu nebyly povoleny. Náš hrdina neprotestoval. Na stránkách jeho notesu se počala zhmotňovat múza³.

Druhého dne byl hlavní hrdina předvolán do kanceláře svého šéfa. Nejvyšší šéf měl krychličku másla na hlavě a s bolestivým sykáním proplouval místností ode zdi ke zdi jako polapený vánoční kapr. Kdo by se opovážil pomyslet, že šéf se přátelí s generálem lidové armády (jistým vodítkem by mohla být jejich společná fotka ve stříbrném rámečku na pracovním stole), ten by se snad mohl domnívat, že šéfredaktorovy trhavé pohyby vypadají, jakoby mu před nedávnem někdo do zadku strčil záchodovou štětku.

Šéfredaktor Kliment Otruba neprožíval šťastné období, což bylo patrné zvláště při detailním záběru, v němž se pod jeho plavajícíma očima hloubily dva vodní příkopy, z nichž tu a tam vyskočil a zase zaplul pod hladinu drobný karas červený. Přestože byl Kliment coby šéfredaktor zodpovědný za obsah novin, které se mezi jinými toho poetického rána plného rosy na květech

1. Pro účely mediální prezentace je možno rovněž použít označení surrealistická balada

2. Postavy, jež se ve filmu vyskytují, se zásadně neoslovují jménem, aby nevyvolaly mylný dojem, že je v nich kouska citu. Není.

3. Jak se záhy dozvíme, byla to múza poněkud fekální. Na druhou stranu je nutné podotknout, že existují mezi námi lidé, a za jejich typ se náš hrdina heroicky bije, kteří s tichým povděkem přijmou do svého nitra kohokoli, kdo je ochoten je políbit. Ostatně soudím, že dekadentní básníci by měli co vyprávět.

šeríků vyrojily na stáncích, nevěnoval kontrole dostatečnou péči, neboť veškerou svou starostlivost upotřebil při ošetřování afrických fialek své matky, která se před časem vypravila na cestu kolem světa, aby se ujistila, že všude umře stejně dobře, avšak doma nejlépe. Naneštěstí zrovna předchozího dne dostaly fialky zimnici, právě když si pročitaly zasněženou pohlednici z Laponska, a tak si Kliment musel propíchnout nos kostí z kuřete od oběda a několik hodin bubnovat na šamanské bubny, které si vypůjčil od domovnice, jež je používala ke svolávání schůzí bytového družstva, aby roztřesené rostliny ukonejšil.

Když Rozrazil bujaře⁴ rozrazil dveře kanceláře, spustila se čina ukrutná, jakoby se šéfredaktor důvěrně kamarádil taky s Krakonošem a v kartách na něm vyhrál jeho kouzelnou hůl. Aby si diváci uvědomili závažnost celého incidentu, je na místě vyjevit, co bylo obsahem Rozrazilovy karikatury, která se v novinách objevila. Na obrázku je znázorněn zářivě lesklý generál lidové armády v plné zbroji se svou usmívající se manželkou. Každý z jedné strany svírají v objetí štětku Gertu. Pod nimi se skví titulek: „Žádný hajzlík si na nás nepřijde!“

Rozrazil neměl mnoho verbálního prostoru k obhajobě, zato mu byl záhy poskytnut rozsáhlý dlážděný prostor před redakcí, neboť byl z novin vyhozen a z budovy vypuzen. S vášnivou nenávisť, která mu spalovala zornice, se procházel městem, jež okamžitě empaticky potemnělo. Usadil se na liduprázdném nábřeží a jal se cosi črtat, aby zklidnil rozháranou mysl. Začal se opět líbat s múzou. S toutéž.

Následujícího dne ze zvyku zakoupil výtisk novin, „jejichž šrafovaným srdcem kdysi byl“, a hned na první stránce užířel oznámení, že šéfredaktor je podstatně méně živý, než byl včera⁵. Nyní se plně vyjeví děsuplné gró a Štěpené jádro (pudla). Náš hrdina totiž předešlého dne načrtal do svého notesu karikaturu svého čerstvě bývalého šéfa. Nelze konstatovat, že by karikatura byla právě lichotivá. Šéfredaktor rozhodně nevypadal jako příslušník vyšší inteligenční třídy. Kdekoho by jistě pohoršil. Zmítal se na improvizovaně domalované šibenici a měl přitom abnormálně naducané bulvy.

Mohli bychom rozvést ideu, že šlo o politováníhodnou náhodu, zvláště v případě, že by šéfredaktor umřel například nasednutím na hrdlo konvičky na zalévání. Článek v novinách, který zavlážoval první stranu a roztékal se kolem ilustrační fotografie a který narychlo vymáčkla redakční plačka, hovořil o děsuplném

4. Neboť toho nádherného rána zavřel svoji depresi na balkóně a pak se jí zle smál, že se bojí skočit, než si uvědomil, že bydlí v přízemí a že nemá balkón.

5. Abychom divákům přiblížili nakolik méně živý, upozorňuje kamera na drobnou poznámku pod zprávou, že se hledá šéfredaktor nový.

nálezu visícího oběšence, jehož nohy se při průvanu mírumilovně pohupovaly. Málokdo v tu chvíli pomyslel na africké fialky.

Ačkoli byl Rozrazil nihilista a neuznával existenci matematických vět, dal si dohromady jedna a jedna a protože nevěřil v interpunkci, nebylo možné ho dále zastavit. Uvědomil si, že jeho levá ruka v sobě skrývá řadu potenciálních nepravostí vedoucích k prakticky neomezené moci. Je nasnadě, že uchvátil noviny svého bývalého šéfredaktora, přestože si mohl ovládnout kterýkoli jiný tisk. Vázala jej k nim ďábelská směs sentimentu a pomstychtivosti. Tušil, že jeho nově objevená⁶ dovednost mu konečně vykolíkuje prostranství, na němž rituálně pohřbí svůj syndrom opuštěného dítěte/spolužáka/milence/opatrovníka – to když jednou nenašel svoji želvu ani akvárium, usoudil, že ho opustila. Ve stejný den ho opustila taky televize, památeční diadém a jeho vlastní čmáranice z dětství, kterou si nechal zarámovat.

Tušil, že se konečně celému světu pomstí.

Ve vší stručnosti:

Z jednoho semestru ve škole božského Koh-i-nooru Rozrazil dobře věděl, že po dobrých zprávách není, navzdory všeobecným stížnostem, poptávka. Rozhodl se vydávat ty nejstrašlivější noviny na světě. Překonal všechny, kdo si svědomitě hýčkali jednu či dvě katastrofy do každého vydání. Začal katastrofy sám vymýšlet. Kreslit je a uvádět v realitu. Jeho noviny se proměnily v rozlehlou farmu o dvaceti stranách plnou malých ohraničených výběhů, v nichž choval své hrozné společenské stvůry.

Nejprve sice ve společnosti došlo k jisté katarzi, k citovému uvolnění překypujícího napětí, nicméně velice brzy se etablovalo a bylo spuštěno oficiální ruské kolo bludného kruhu akce a reakce. Nežli ovšem lidstvo stihlo tuto atrakci pro malé i velké řádně vychutnat s párkem v rohlíku, převážně pomřelo, neboť si katastrofy žádají jisté oběti ze strany příjmů i příjemců.

Závěr filmu je dosud nejasný, víme pouze tolik, že bude zahalen v mlze. Rozrazil slíbil, že pointu nakreslí, naneštěstí však hrozí, že ji pak roztrhá. Protože vevnitř⁷ je to na kritiku citlivá, jemná a bojácná duše, která se uměním snaží vyjádřit sebe sama.

Poznámka

Jsem si vědoma technické náročnosti filmové realizace. Prozatím se nacházím ve fázi hledání vhodného animátora.

6. Po důkladnější rešerši investigativního novinářského eléva by se ukázalo, že s jistou modifikací schopnosti zkreslit realitu se Rozrazil již narodil. Prozatím však budoucí novinářský elév stříhá hlavy pampeliškám v pěstitecké výchově na druhém stupni základní školy. Zde – východisko druhého dílu.

7. tj. v obývacím pokoji